

Sygn. akt II Ca 778/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki (spr.)
Sędziowie	SSO Jarosław Gołębiowski SSO Paweł Lason
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa E. O.

przeciwko T. M. (1)

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 21 lipca 2015 roku, sygn. akt I C 535/14

oddala apelację.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSO Jarosław Gołębiowski SSO Paweł Lason

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 778/15

UZASADNIENIE

W pozwie z 18 września 2013 r. skierowanym do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. powódka E. O. wystąpiła o ustalenie, że umowa dożywocia z dnia 20 kwietnia 2009 r. zawarta w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) między K. P. a T. M. (1) jest całkowicie nieważna.

W dniu 23 czerwca 2014 r. na rozprawie powódka zmieniła powództwo wnosząc o ustalenie treści księgi wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Bełchatowie poprzez wpisanie jej jako właściciela w dziale II tej księgi i wykreślenie pozwanego T. M. (1).

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 r. w sprawie I C 1321/13 stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę o uzgodnienie treści księgi wieczystej (...) przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie

W odpowiedzi na pozew pozwany T. M. (1) wniósł o oddalenie powództwa; podniósł, że powódka przesłankowo próbowała podważyć ważność umowy dożywocia w sprawie o zachówek przed Sądem Okręgowym w Lublinie w sprawie I C 256/12, gdzie Sąd ten nie podzielił argumentów powódki co do pozorności umowy dożywocia.

Na rozprawie strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Bełchatowie oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny: Dnia 20 kwietnia 2009 r. przed notariuszem J. R. z Kancelarii Notarialnej w B. K. P. zawarł z pozwanym T. M. (1) umowę dożywocia, mocą której przeniósł na rzecz pozwanego T. M. (1) własność zabudowanej nieruchomości położonej w K. gmina Ł., dla której w Sądzie Rejonowym w Opolu Lubelskim urządzona jest księga wieczysta KW Nr (...) oraz prawo własności odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...) nu lokalu (...), dla którego urządzona jest w Sądzie Rejonowym w Bełchatowie księga wieczysta KW Nr (...) w zamian za co pozwany T. M. (1) zobowiązał się zapewnić K. P. dożywotnio mieszkanie, w ramach którego udostępni mu do bezpłatnego korzystania cały dom mieszkalny położony w K. wraz z prawem korzystania z podwórza a także lokal mieszkalny położony w B., a nadto zobowiązał się zapewnić K. P. dożywotnią pomoc, opiekę i pielęgnację w razie choroby, a także sprawić mu pogrzeb odpowiadający miejscowemu zwyczajowi.

K. P. przy zawieraniu umowy dożywocia był świadomy tego co czyni, nie miał żadnych wątpliwości co do prawnego znaczenia dokonywanej czynności; w zamian za opiekę chciał przekazać pozwanemu mieszkanie i dwie działki w K..

K. P. zmarł dnia 23 kwietnia 2011 r. w W..

T. M. (1) dokonał opłat za przechowywanie zwłok K. P. w chłodni, wspólnie z ojcem T. M. (2) poniósł koszty pogrzebu i pochówku K. P., poniósł koszt konsolacji po uroczystościach pogrzebowych oraz dokonał zapłaty za pomnik podwójny na cmentarzu rzymskokatolickim w W..

W ostatnich latach życia jedynymi osobami najbliższymi, którzy opiekowali się K. P. byli jego siostrzeniec T. M. (2) z żoną J. oraz ich syn T. M. (1). K. P. zamieszkiwał z K. C., która sprawowała bezpośrednią opiekę nad nim.

K. P. miał swobodny dostęp do domu w K., był tam na okres letni przewożony przez pozwanego lub jego ojca T. M. (2). Pozwany nigdy nie odmówił pomocy K. P., w razie potrzeby woził go do lekarzy.

K. P. nie miał żadnych zastrzeżeń co do wykonywania umowy dożywocia przez pozwanego T. M. (1).

T. M. (2) posiadał od swojego wuja K. P. pełnomocnictwo do rachunku i gdy wuj zgłaszał taką potrzebę wypłacał mu pieniądze z rachunku.

Na podstawie aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 25 maja 2011 r. spadek po K. P. nabyła w całości jego córka - powódka E. O..

Przed Sądem Okręgowym w Lublinie toczyło się postępowanie z powództwa E. O. przeciwko T. M. (1) o zachówek. Sąd Okręgowy w Lublinie prawomocnym wyrokiem z dnia 29 maja 2013 r. w sprawie I C 256/12 oddalił powództwo w całości ustalając, że K. P. i T. M. (1) łączyła umowa dożywocia, zaś z chwilą jego śmierci wygasły jego prawa jako dożywotnika i nie wchodziły w skład spadku po zmarłym dożywotniku.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, co do których strony nie zgłaszały zastrzeżeń, a Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności przemawiających za ich niewiarygodnością. Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął natomiast szereg dowodów złożonych przez powódkę na okoliczność

pobierania z rachunku bankowego K. P. pieniędzy przez T. M. (2) i A. M. na własne potrzeby, a nie na potrzeby K. P.. Okoliczność tą potwierdził również T. M. (2). Sąd Rejonowy nie dał jednakże wiary zeznaniom powódki co do jej twierdzeń, że pieniądze te nie były przeznaczone na zaspokajanie potrzeb K. P.. Wskazać bowiem należy, że K. P. zmieniał miejsce swojego pobytu w związku z dolegającymi mu chorobami i podejmowanym leczeniem tych chorób w różnych miejscach. Twierdzenia powódki w tym zakresie są jedynie jej przypuszczeniami, które nie zostały poparte żadnymi dowodami, a w tej sytuacji nie zasługują na walor wiarygodności.

W zakresie zeznań stron co do okoliczności wykonywania umowy dożywocia Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom pozwanego T. M. (1), albowiem zeznania te znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w dowodach potwierdzających sprawienie pochówku i wybudowania pomnika na grobie K. P.. W tym zakresie powódka nie zaprzeczała tym okolicznościom, podobnie jak temu, że jej ojciec zamieszkiwał okresowo w K. i to zamieszkiwanie nie było mu utrudniane.

Mając tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powódka podniosła, iż umowa dożywocia z dnia 20 kwietnia 2009 r. jako umowa pozorna jest nieważna, a w konsekwencji nieważna jest umowa dyssymulowana w postaci umowy darowizny, w związku z czym powódka winna być wpisana jako właścicielka nieruchomości objętej księgą wieczystą KW Nr (...), albowiem jest wyłączną spadkobierczynią K. P..

Sąd Rejonowy po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego oraz z uwzględnieniem doświadczenia życiowego uznał, że twierdzenia powódki są nieuprawnione.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż umowa dożywocia oraz umowa darowizny są to umowy nazwane, znajdujące odrębne uregulowanie w Kodeksie cywilnym.

Różnice w essentialia negotii obu umów są istotne i zauważalne, w szczególności w odniesieniu do kwestionowanej umowy dożywocia. W przypadku umowy dożywocia, jako umowy dwustronnej, przeniesienie własności nieruchomości nie następuje pod tytułem darmym, bowiem w zamian za swoje świadczenie zbywca nieruchomości (dożywotnik) uzyskuje określone świadczenia służące zaspokajaniu jego potrzeb w taki sposób, aby nie musiał on przyczyniać się do zdobywania środków na zaspokojenie niezbędnych wymagań życiowych. Świadczenie dożywotnika ma więc swój odpowiednik (równoważnik) w świadczeniach nabywcy nieruchomości. Istotą odpłatności umowy o dożywocie, odróżniającą ją od umowy darowizny, jest to, że zbywca dokonując przysporzenia nie czyni tego kosztem własnego majątku, albowiem uzyskuje ekwiwalentne świadczenie, posiadające określony wymiar materialny, przejawiający się choćby w zaoszczędzeniu przez zbywcę tych wydatków, które musiałby ponieść w związku z własnym utrzymaniem, gdyby nie doszło do zawarcia umowy dożywocia. Uzyskiwane przez dożywotnika świadczenia niewątpliwie mają określony walor finansowy, a tym samym przyjąć należy, że po stronie zbywcy nie dochodzi do bezpłatnego przysporzenia kosztem własnego majątku. Umowa darowizny jest wręcz przeciwnie umową jednostronną, w której darczyńca zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego kosztem swego majątku. Umowa darowizny ma więc przyczynę w zamiarze darczyńcy, aby kosztem własnego majątku nieodpłatnie wzbogacić inną osobę. W umowie darowizny bezpłatność należy do essentialia negotii. Brak takiego zamiaru (bezpłatnego przysporzenia) darczyńcy i porozumienia stron co do tego istotnego elementu umowy powoduje niedojście umowy do skutku, gdyż umowa darowizny nie może bez niego powstać. Świadczenie darczyńcy musi być subiektywnie i obiektywnie bezpłatne.

Zgodnie z art. 83 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. O pozorności danej umowy decydują okoliczności, które muszą występować w momencie składania przez strony oświadczeń woli. Czynność prawna pozorna charakteryzuje się trzema elementami, które muszą wystąpić łącznie: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby

powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli, albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli. Ponadto, aby uznać czynność prawną za pozorną adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na złożenie tego oświadczenia jedynie dla pozoru (tak: w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 16 kwietnia 2013 r. w sprawie sygn. akt III A Pa 4/13, publ. LEX nr 1313346). Gdy umowa jest przez obie strony wykonywana nie może być mowy o jej pozorności (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 13 grudnia 2012 r. w sprawie sygn. akt I A Ca 1018/12 publ. LEX nr 1254427).

Na tle przedmiotowej sprawy oznacza to, że warunkiem skutecznego zakwestionowania wynikających z treści umowy dożywocia domniemań jest wykazanie przez powódkę faktu pozorności porozumienia. Stwierdzenie pozorności wymaga ustalenia braku zamiaru kreowania określonego stosunku prawnego. Ze względu na fakt, iż wystąpienie stanu nieważności czynności prawnej w oparciu o ustalenie pozorności stanowi wyjątek od zasady ogólnej, ustalenie okoliczności świadczących o pozorności musi być interpretowane ściśle, w oparciu o bezpośrednie dowody na to wskazujące.

W przypadku rozpoznawanej sprawy, nie sposób wywodzić zamiaru K. P. i T. M. (1) ukrycia umowy darowizny pod postacią umowy dożywocia, skoro strony tej umowy zgodnie ze swoją wolą określiły warunki umowy dożywocia, a następnie warunki te zostały spełnione, co wynika bezsprzecznie z treści umowy, okoliczności jej zawarcia, jak również z zeznań świadka T. M. (2) i zeznań pozwanego T. M. (1), a po części także z przesłuchania powódki E. O.. Faktem jest, że pozwany nie sprawował bezpośredniej opieki nad K. P., lecz wynikało to jedynie z takiej woli dożywotnika, który zamieszkiwał ze swoją konkubentką K. C. i nie chciał tego zmieniać. T. M. (1) na zgłaszane żądanie K. P. udzielał mu pomocy, której wymagał, a także udostępniał mu w sposób nieskrępowany całą nieruchomości położoną w K.; T. M. (1) wyprawił ponadto K. P. wspólnie ze swoim ojcem T. M. (2) pogrzeb odpowiadający miejscowemu zwyczajowi. K. P. nie zgłaszał nadto żadnych zastrzeżeń co do wykonywania przez T. M. (1) umowy dożywocia.

Z tych względów Sąd Rejonowy nie podzielił twierdzeń powódki co do pozorności umowy dożywocia i oddalił powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. Naruszenie prawa procesowego, tj. dyspozycji art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych powódki mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;
2. Naruszenie prawa procesowego, tj. dyspozycji art. 233 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., poprzez zaniechanie przez Sąd Rejonowy wszechstronnej oceny dowodów, poprzez naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów przez bezpodstawne pominięcie przez Sąd Rejonowy istotnych środków dowodowych w postaci części zeznań świadków oraz treści wynikających z dowodów w postaci dokumentów złożonych przez stronę powodową, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;
3. Naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz brak wskazania odpowiednich (właściwych) przepisów prawa;
4. Naruszenie prawa procesowego, tj. dyspozycji art. 210 § 2 w zw. z art. 207 § 6 k.p.c. poprzez pominięcie zgłoszonych przez stronę wniosków dowodowych mimo braku pouczenia powódki, przez co powódka została pozbawiona obrony swoich praw;
5. Naruszenie prawa procesowego, tj. art. 117 k.p.c. poprzez odmowę udzielenia powódce pomocy prawnej z urzędu mimo spełnienia przez powódkę wszystkich kryteriów uprawniających do skorzystania z takiej pomocy;
6. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 83 k.c. poprzez błędne zastosowanie.

Wskazując na powyższe wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesowych w tym kosztów zastępstwa procesowego, tak za postępowanie przed tutejszym Sądem, jak też za postępowanie przed sądem pierwszej instancji. O dopuszczenie dowodów tj. dowodów, których sąd w I instancji nie przeprowadził.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wnosił o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja nie jest uzasadniona.

W ocenie Sądu II instancji zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego nie jest zasadny.

Na wstępie zauważyć należy, że powódka dokonała przed Sądem Okręgowym zmiany przedmiotowej powództwa, w następstwie czego sprawa trafiła do Sadu Rejonowego w Bełchatowie jako sprawa o uzgodnienie treści księgi wieczystej (...) prowadzonej w tym Sądzie.

Z akt sprawy wynika, że na rozprawie w dniu 21.04.2015r. i w dniu 09.07.2015 r. (na której zamknięto rozprawę) na pytania przewodniczącego stosownie do treści art. 5 k.p.c., powódka do protokołu podała, że nie zgłasza wniosków dowodowych.

Nie jest zatem prawdą, że Sąd I instancji pominął wniosek dowodowy z zeznań świadka I. J. oraz W. W.. Takiego wniosku dowodowego bowiem w niniejszej sprawie powódka przed sądem meriti nie zgłosiła. Także w sprawie niniejszej nie była przesłuchana w charakterze świadka K. C., na której to zeznania błędnie w uzasadnieniu apelacji powołuje się powódka.

W tym miejscu zauważyć należy, że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) – por. wyrok SN z dn. 17.12.1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76. Oznacza powyższe, że powódka w tej sprawie nie może przerzucać na Sąd I instancji, iż ten miał z urzędu obowiązek poszukiwania dowodów, które uzasadniałyby żądanie pozwu.

W ocenie Sądu Okręgowego lektura akt sprawy wskazuje, że stosownie do treści art. 6 k.c. powódka nie udowodniła istnienia przesłanek koniecznych do uwzględnienia jej żądania. Skoro powódka nie przedstawiła dowodów potwierdzających jej twierdzenie, to uznać należy, że jej tezy nie zostały udowodnione.

Także nie jest trafny zarzut obrazy przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 k.p.c. podnieść należy, że strona, która chce podważyć ocenę dowodów, nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny, nawet jeśli jej ocena jest przekonująca. Konieczne jest bowiem wskazanie istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków.

Tymczasem powódka w apelacji przedstawia własną ocenę dowodów, która jest odmienna od oceny Sądu I instancji. Ta ocena przeprowadzona przez powódkę jest odzwierciedleniem zaprezentowanego przez nią stanowiska w sprawie, które zmierzało do uwzględnienia pozwu.

Taki sposób podważania sędziowskiej oceny jest zwykłą polemiką i nie może zdaniem Sądu Okręgowego odnieść skutku. Sędziowskiej ocenie dowodów nie można bowiem przeciwstawić własnej oceny, konieczne jest co podniesiono wyżej, wskazanie w realiach sprawy przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia reguł wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. - por. wyrok SN z dnia 27.09.2002 r., II CKN 817/00, Lex nr 56906; postanowienie SN z dnia 23.01.2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753.

Jak to już wyżej wskazano ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe albowiem znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Przeprowadzone w sprawie dowody zostały poddane ocenie przez Sąd meriti, która jest wszechstronna, szczegółowa i zgodna z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania. Faktem niespornym jest, że pozwany wywiązał się z warunków umowy dożywocia. Pozwany spełniał żądania K. P., udzielał mu na każde żądanie pomocy, woził do lekarzy, udostępniał nieruchomości położoną w K., urządził pogrzeb oraz wybudował na cmentarzu pomnik. Wreszcie K. P. nigdy nie zgłaszał zastrzeżeń co do wykonywania przez pozwanego umowy dożywocia. Fakt, iż pozwany nie sprawował bezpośrednio opieki wynikał z woli K. P., który zamieszkiwał ze swoją konkubiną i nie był zainteresowany zmianą tego stanu rzeczy.

Zdaniem Sądu II instancji zasadnie Sąd Rejonowy w swych rozważaniach pominął dowody złożone przez powódkę na okoliczność pobierania pieniędzy przez T. M. (2) i A. M. (rodziców pozwanego) z konta K. P.. Pamiętać bowiem należy, że T. M. (2) dysponował pełnomocnictwem do rachunku bankowego K. P.. Udzielenie pełnomocnictwa do konta bankowego jest wyrazem szczególnego zaufania do osoby pełnomocnika. Twierdzenia powódki, że rodzice pozwanego pieniądze z konta P. przeznaczali na własne potrzeby nie zostało poparte żadnym dowodem. Oznacza powyższe, iż wyciągi z rachunku bankowego nie mogą uzasadniać w/ w tezy powódki.

Nie ma racji powódka kiedy zarzuca Sądowi I instancji, iż ten nie wyjaśnił w uzasadnieniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Kwestia ta w ocenie Sądu Okręgowego została wyjaśniona w pisemnych motywach i wobec tego nie ma potrzeby ponownie jej wyjaśniać. Na marginesie zaważyć należy, że uzasadnienie Sądu I instancji zawiera ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowody na których się oparł, dowody którym odmówił wiarygodności oraz wyjaśnienie podstawy prawnej.

Także nie można czynić Sądowi I instancji zarzutu naruszenia art. 210 § 2¹ w zw. z art. 207§ 6 k.p.c. Jak to już wyżej wskazano przewodniczący apelował do powódki o potrzebie zgłoszenia wniosków dowodowych. Pomimo tego pouczenia, powódka na pierwszej oraz ostatniej rozprawie oświadczyła, że nie zgłasza wniosków dowodowych. W takim stanie rzeczy nie można czynić Sądowi zarzutu obrazy w/w przepisów.

Chybiony jest również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy postanowień art. 117 k.p.c.

W sprawie niniejszej nie można powódki uznać za osobę nieporadną. Stan zdrowia powódki co wynika z jej czynnego udziału w sprawie niniejszej oraz z udziału w sprawie już prawomocnie zakończonej o zachówek wskazuje, że nie umożliwił jej aktywnego i prawidłowego reprezentowania swego interesu na rozprawie. O zaradności powódki świadczy poziom sporządzonych przez nią w sprawie pism procesowych. Sprawa niniejsza wreszcie nie może być uznana za skomplikowaną. Zatem zasadnie w niniejszej sprawie odmówiono powódce udzielenia pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Okręgowy nie podziela trafności zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 83 k.c. Jak to wyżej podniesiono powódka nie udowodniła stosownie do treści art. 6 k.c. pozorności spornej umowy dożywocia. Dlatego też zasadnie Sąd Rejonowy powództwo jako nieudowodnione oddalił.

Ponieważ zarzuty apelacji nie są zasadne, to tak wywiedziona apelacja nie może odnieść zamierzonego skutku. Dlatego i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację oddalił.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSO Jarosław Gołębiowski SSO Paweł Lason

Na oryginale właściwe podpisy